KATE DRAMIS



PROKLETÍ BOHŮ



ROMANTASY



PROKLETÍ BOHŮ

KATE DRAMIS



PROKLETÍ BOHŮ

TŘETÍ DÍL

přeložila Jarka Novotná Kočová

KING COOL

Copyright © Kate Dramis 2025
First published as The Curse of Gods in 2025 by Michael Joseph.
Michael Joseph is part of the Penguin Random House group of companies.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jaroslava Novotná Kočová, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8664-0

Poznámka autorky

Vezměte, prosím, na vědomí, že *Prokletí bohů* kráčí v krušných šlépějích *Prokletí svatých* a *Prokletí hříchů* a obsahuje pasáže, které jsou sice nedílnou součástí příběhu, mohly by se však nepříjemně dotknout některých čtenářů citlivých na explicitní mučení, násilí, smrt, smrt dítěte a zneužívání.

Všem bojovníkům. Nezáleží na tom, jak hluboko se propadneš.

A Jessice za to, že v Aju od začátku věřila.

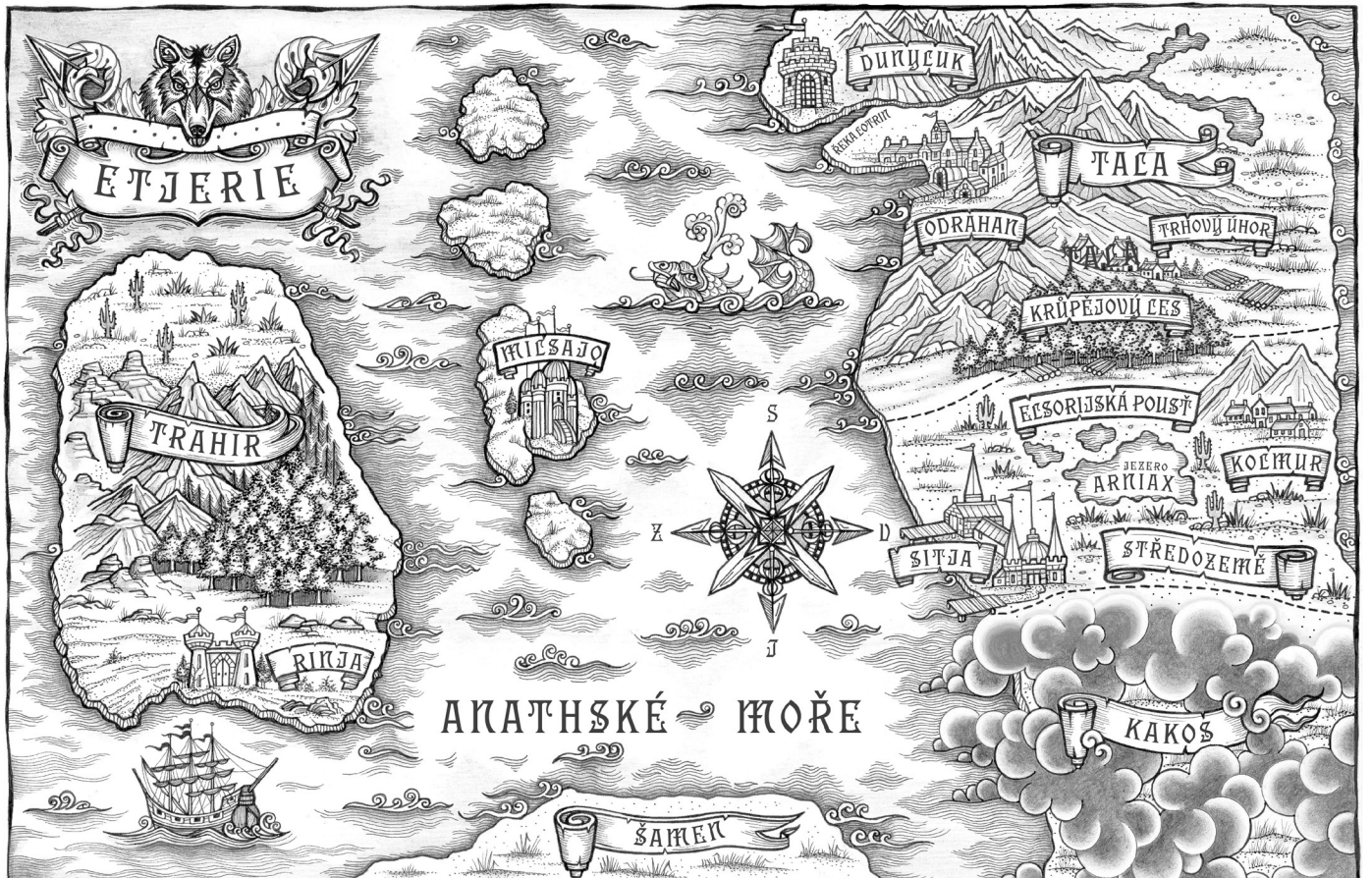
ETJERIE
DUNYEUK
ŘEKA LOTRIM
TALA
ODRÁHAN
TRHOVÝ ÚHOR
KRUPĚJOVÝ LES
MILSAJO
ELSORIJSKÁ POUŠŤ
TRAHIR
JEZERO
ARNIAX
KOLMUR
S
Z
D
J
SITJA
STŘEDOZEMĚ
RINJA
ANATHSKÉ MOŘE
KAKOS
ŠAMEN

Řád višjů, požehnaný božskými Devíti a popsaný ve Znalmáři, knize bohů, zahrnuje podřády:

Korpsoma: dary těla
Zeluové: dar síly
Animové: dar života a smrti

Dultra: dary živlů
Incenti: dar ohně
Caelijové: dar vzduchu
Terrové: dar země
Akvinové: dar vody

Espri: dary mysli, pocitů a smyslů
Sensajové: dar vnímání a cítění
Persijové: dar přesvědčování
Sájové: dar vědění a magie

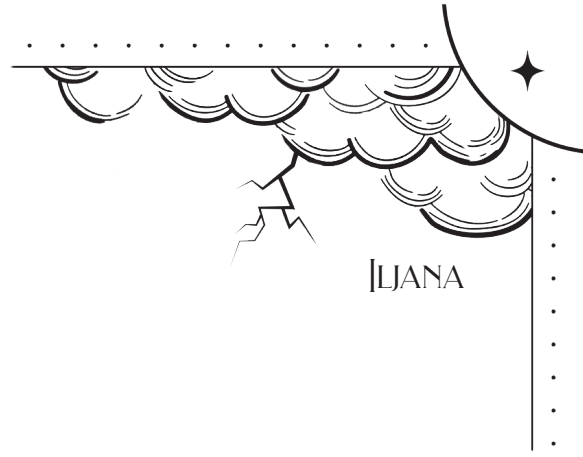

Iljana

Nad Dunylukem se vznášel pach smrti a vzduch jím houstl stejně jako kouřem, který se jako těžká smradlavá deka povaloval mezi vrcholky Maly.

„Člověk by řekl, že akvinové přijdou na to, jak ty ohně uhasit," postěžovala si Penelopa po zvlášť náročné směně, zatímco s Iljanou doplňovaly zásoby bylin. Iljana se podívala na druhou léčitelku a div neprotočila oči.

„To nehoří domy," zamručela v odpověď, „ale těla."

Od útoku uplynul již více než týden a pohřební rituály stále nebraly konce. Iljana se divila, že ještě mají při posvátných obřadech koho spalovat. Vždyť Kakos zanechal jejich hlavní město – její *domov* – v plamenech.

Celé čtvrti kdysi impozantního přístavu se během hodin proměnily v hromady popela. Popela, který jí teď cestou do práce skřípal pod podrážkami bot.

Popel, suť a kosti. Snažila se na to příliš nemyslet. Nebylo k ničemu lpět na mrtvých, když teď její schopnosti zoufale potřebovali živí. Netušila, jak to, že zrovna lazaret – její domov od chvíle, co oblékla tuniku léčitelky – unikl ničivému řádění Kakosu, ale každý den za to děkovala Moře.

Zakroužila rameny a vstoupila do bytelných dřevěných dveří, jimiž se do nemocnice vcházelo. Uvnitř panovalo o něco větší ticho než posledně. Bolestivé výkřiky, jež měla na svědomí druhá anima, která bojovala se smrtí a současně dokázala uspíšit její příchod, časem zeslábly. Iljana přistoupila k ocelovému

umyvadlu u zadní stěny, aby si umyla ruce. Na kamenné podlaze se její kroky rozléhaly. Čekala ji dlouhá směna. Za okamžik se objevila Penelopa, prsty rudé od krve. Také zamířila k umyvadlu, kde zdvořile kývla na Iljanu, a zuřivě si začala drhnout ruce.

„Nějaký mrtvý?" zeptala se Iljana tiše, hlavu mírně nakloněnou, jak zkoumala léčitelčina napjatá ramena.

„Ne," ucedila Penelopa.

Iljana si skousla zevnitř tvář a dívala se, jak se voda zbarvuje doruda.

Druhá léčitelka otočila kohoutkem. Pak se zapřela o okraj umyvadla a zamračila se do špinavé vody. „Já… prostě mi nedává smysl, aby je bohyně ušetřila," zamumlala Penelopa, klouby na rukou bílé od toho, jak křečovitě svírala umyvadlo. „Nakonec stejně umřou. Všichni umřeme."

„Dej si pozor na jazyk."

Sujin přísný hlas – před válkou zpravidla mírný – je obě vylekal. Iljana se otočila a uviděla starší léčitelku upírat hněvivý pohled na Penelopu. Ta tam byla její obvyklá vlídnost a laskavost. „Říkat takové věci je znesvěcování darů, jimiž tě Mora obdařila," vyštěkla Suja. „Ti lidé tady už beztak dost trpí, nemusíš jim ještě přidávat svou pochmurnou náladou."

Iljana sevřela v pěsti obvaz, který právě smotávala, zatímco Penelopa stáhla ramena a vystrčila bradu. Iljana čekala, kdy vypálí jízlivou poznámku, ale Penelopa jen zavrtěla hlavou, se slzami v očích se protáhla kolem Suji a odpochodovala chodbou.

Suja si odfrkla, načež pevně sevřela rty a přistoupila k regálům se zdravotnickými potřebami.

„Víte, přišla o sestru," zašeptala Iljana, oči stále upřené na místo, kde ještě před chvilkou stála Penelopa. „Během bojů. Není ve své kůži."

Suja svraštila obočí a mrštila po Iljaně dózu se sušenými bylinami. „Všichni jsme o někoho přišli."

Iljana otevřela pusu, jen aby ji beze slova zase zavřela. Ona měla štěstí – její rodiče stačili uprchnout a vyvázli bez újmy. Ale Suja…

Musel existovat důvod, proč trávila tolik času v lazaretu.

Většina členů Dyminary byla mrtvá a ten zbytek…

Zbytek čeká soud za velezradu a do rána budou nejspíš mrtví i oni. Nikdo přesně nevěděl, jak zlo z Kakosu dokázalo proniknout do královnina elitního oddílu ani jak se příslušníci Dyminary mohli během útoku otočit zády ke své vlasti a přidat se ke Kakosu. Ale říkalo se, že…

Jenže vždycky se něco říká.

„To nic nemění na tom, že tu máme práci, která se musí udělat," pokračovala Suja se zaťatými zuby a Iljanu napadlo, jestli se náhodou nesnaží přesvědčit spíš sama sebe.

Její slova byla podobná těm, která bezprostředně po útoku pronesla uprostřed ruin města k lidem velekněžka Hyacinta. Dva dny poté, co se Kakos stáhl, usedla na trůn.

Kvůli stabilitě, prohlásila.

Kvůli oddanosti božským Devíti.

Kvůli Tale.

„Kvůli vlastnímu prospěchu," zavrčela Suja, když se jí Iljana zeptala, co si o tom myslí.

Snad. Ale znamenalo to něco – ve světle toho, čemu čelili? Tala byla ve válce. Jejich královna byla mrtvá. A druhá svatá?

Inu, pokud šlo o ni, nikdo nevěděl, čemu věřit. Po tom, co našli v trůnním sále, nedokázala ani velekněžka umlčet šeptandu, která prostoupila Dunyluk jako dusivý kouř, před nímž nebylo kam uniknout.

Temná svatá.

Pěšák Kakosu.

Vražedkyně.

Naše zkáza.

Slyšet to bolelo. Iljana stála v davu přihlížejících, když ji posvětili. Viděla, jak světelný gejzír zažehnal tmu noci. Cítila naději, která se jí vzedmula v hrudi, když svatá vyslala k nebi světelný paprsek. Chtěla věřit Hyacintě – přistihla se, že přitakává, zatímco Hyacinta s těžkou žulovou korunou na hlavě odmítala ty zhoubné pomluvy a s rukou zaťatou v pěst provolávala:

„Střezme se skutečného nepřítele! To Kakos zničil vaše domovy! Kakos má vaši svatou!“

Kakos, horovala Hyacinta, *kterému napomáhá zrádný královnin Vynutitel.*

Willa Castella od útoku nikdo neviděl, ale to lidem nezabránilo papouškovat obvinění, která vůči němu s tvářemi rudými hněvem vznesla Hyacinta.

Zrada. Manipulace. Vražda.

Prý snad ani jeho vlastní otec se ho nezastal. Zřejmě se domníval, že jeho syn je takových věcí schopen.

Iljana nevěděla, čemu věřit. Ani jedna z možností nevěstila pro Talu nic dobrého. Buď svatá nebyla žádná svatá, nebo byla a jen padla do rukou těch, kdo jí mohli – a také budou – ubližovat.

Vynutitel se možná spolčil s tím kacířským králem z Trahiru.

Proslýchalo se, že v bitvě použil oheň incentů.

Král višja je urážkou bohů. Další pěšák Kakosu, pohoršovali se lidé. Jenže to nedávalo smysl. On a jeho vojáci bojovali v první linii za Dunyluk. *Zachránil* jejich město. Oni *oba* ho zachránili.

„Vnímáš mě, Iljano?“ zeptala se Suja, čímž vrátila Iljanu do přítomnosti.

Ta polkla a palcem uhladila obvaz ve své ruce. „Věříte tomu, co koluje mezi lidmi? Že Vynutitel měl prsty v únosu svaté?“

Sujino hnědé obočí se vyhladilo, její rty se rozevřely v předzvěsti odpovědi, ale pak se ozval na chodbě křik.

„Pane! Uklidněte se, pane!“

Suja se otočila na patě a vyrazila, Iljana v závěsu za ní. Doběhly do místnosti na samém konci chodby, kde se nad lůžkem skláněl léčitel, ruce pevně přitisknuté k hrudi staršího muže, který se vzpínal pod přikrývkou.

„Pane, prosím!“ naléhal léčitel. „Je to v pořádku! Jste v pořádku!“

Hnědé oči muže byly vytřeštěné, olivově zbarvená pleť pobledlá. Škubal hlavou ze strany na stranu. Suja vyrazila vpřed,

odstrčila ošetřujícího léčitele a pevně sevřela mužovy ruce v dlaních.

„Kalliasi," promluvila tiše, a přesto naléhavě. „Kalliasi, jste v bezpečí. Jste v bezpečí. Nikdo vám neublíží, Kalliasi."

Iljaně chvilku trvalo, než si uvědomila, čí je to pokoj – než přestala sbírat sílu, aby mohla zasáhnout – a než se z bezejmenného pacienta stal muž, o němž si myslela, že se už nikdy neprobudí.

Ale on se probudil.

Iljaně se sevřelo srdce, když Kallias Veliri zamžoural, mlha v jeho očích se rozplynula a on upřel pohled na Suju.

„Kde je moje dcera?" zasípal, zatímco pátral očima kolem sebe. „Kde je Aja?"

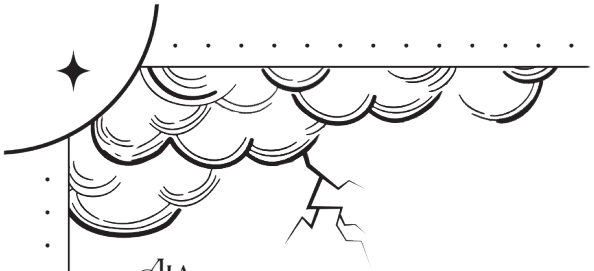

AJA

Možná že bezvědomí je nakonec požehnání. Ta myšlenka Aje vytanula na mysli, když na okamžik procitla. Tak tak rozeznala oslepující světlo na obzoru, načež se znovu propadla do temných hlubin.

Možná že bezvědomí je nakonec požehnání.

Nikde žádná bolest. Žádné tíživé propojení s Evií, jejíž blízkost dusila její vlastní sílu. Žádný škodolibý smích, s nímž ji diaforat András poslal do tmy.

Svatá ráda měnila taktiku. Hrála si s Ajou jako znuděná kočka s myší. Dovolila jí probudit se, dál však svírala její sílu jako v kleštích. Naplnila jí ústa vodou, takže kdyby nepolkla, byla by ji utopila zevnitř.

Aja přemítala, že ji nechá.

Protože ano, bezvědomí možná bylo požehnání, ale smrt by patrně byla ještě lepší.

Přesto jí to Evie nemínila dovolit. Ta nepopiratelná síla zas a znovu prorážela troskami jejího štítu, dokud cele neovládla Ajino tělo.

Doušek.

Polknutí.

Doušek.

Polknutí.

Život.

A pak, když byla Evie spokojená, se Aja propadla zpátky do hlubin. Nikdy nepřišla na to, jak k tomu dochází. Eviina

síla. Andrášovy pěsti. Věděla jen jediné – že to opět přijde: dotek síly, co jí zpomalí tep, popřípadě vymáčkne vzduch z plic a přivodí mdloby, rána pěstí do obličeje, kopanec drtící žebra, prsty svírající hrdlo.

Vítala to. Když ne smrt, tak aspoň tahle černá díra, ve které také najde svým způsobem útěchu.

Jenže pak se přihlásily noční můry.

Ať už se jí zdálo o čemkoli, vždycky se nakonec odněkud vynořila podivná vyboulenina na Tovině krku, jak jí zlomili vaz a vyvrátili hlavu v nepřirozeném úhlu.

Aja seděla u sebe v pokoji, vyřezávala si z čerstvého špalíku dřeva, zatímco z kuchyně zněla písnička, kterou si prozpěvovala její matka, a pak –

Hle.

Tova. V rohu, s pusou otevřenou v němém výkřiku a kůží ve smrti popelavě bledou.

Běžela lesem s Tyrem po boku, do tváří ji šlehal mrazivý horský vítr a ona se smála, zatímco zrychlovala. Zachytila se nohou o větev, zakopla a –

Hle.

Tova, mrtvá u jejích nohou.

Byla s Willem v posteli, sténala rozkoší, zmámená dotyky jeho rukou, blažená v okamžiku vyvrcholení. Rozplývala se hřejivým uspokojením, jen aby se po chvíli probrala, natáhla ruku po Willově těle a tam –

Hle.

Tova s hlavou na polštáři nepřirozeně vyvrácenou a nevidoucíma očima zírajícíma do noci.

Hle.

Hle.

Hle.

Stalo se to desetkrát, stokrát, když se objevily Leniny oči, zářící do temnoty její mysli.

„Víš, je to tvoje chyba," rozlehl se bezednými zákruty Ajina snu hlas její souputnice z Dyminary.

Ovšemže to věděla.

„Tovo… bude to v pořádku… řekni mi, že nepoužiješ svou sílu…“

„Já. Tova, Dyminara. Posvátní vlci athatisové. Naši lidé. Naše královna. Tvoje matka. Všichni mrtví, kvůli tobě.“

Aja zamžourala a persijka stála před ní, hnědou kůži potřísněnou krví, která jí stékala z koutku úst. „Druhá svatá, pojď a skoncuj s temnotou.“ Lenina hruď zaduněla smíchem a ona pohodila pohrdavě hlavou, až jí krev odlétla od pusy. „Kdy tohle království zjistí pravdu, co myslíš?“

Lena učinila vrávoravý krok kupředu a po něm ještě jeden, takže stanula přímo před Ajou a popadla ji za košili. Aja se jí pokusila vytrhnout, jenže nemohla pohnout nohama, jako by jí je něco poutalo k podlaze…

Hle.

Tova, prsty sevřené okolo Ajiných kotníků jako železné okovy.

„Nejsi žádná svatá,“ zasyčela Lena a zhoupla se dopředu. Obličej měla najednou tak blízko, že Aja cítila pach železa pokrývajícího její zuby. „Nejsi vyvolená. Nejsi *nic*.“

Na krku jí přistála ruka. Aja se ji pokusila strhnout, ale nemohla ji sevřít. Ve snu to nešlo.

„Nejsi nic,“ zopakovala ještě jednou Lena. Jenže to nebyla Lena. Byla to Evie, obličej orámovaný sluneční září. Z dálky k Aje doléhalo burácení vln narážejících do jejich ukradeného člunu.

Ruka sevřela krk pevněji. Aja měla plíce v jednom ohni.

Nic.

Nic.

Nic.

Zatmělo se jí před očima, jak její mysl opět odplula do bezvědomí, až zbylo jen –

Nic.



PRVNÍ ČÁST

TEMNÁ SVATÁ

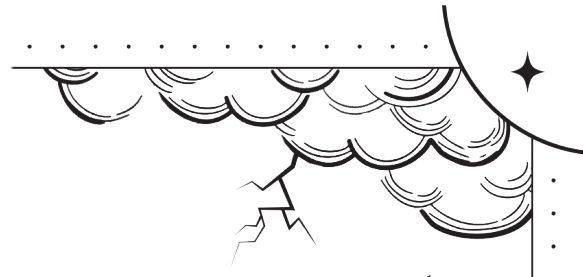

1

Znalmář hovořil o temnotě lidského ducha jako o démonu, se kterým je třeba bojovat. O osudu, jehož je třeba se vystříhat. O *věci*, kterou je třeba zničit.

Pro Willa temnota dávno představovala hrozbu, která dřímala v jeho nitru, jakkoli se snažil zbavit se jí. Jenže jak se tak pod rouškou noci krčil za silným kmenem jehličnanu kdesi na jihovýchodě Maly, temnota doutnající v jeho duši pro něho už nebyla nepřítelem.

Nebyla však ani přítelem.

Temnota, to byl on sám.

Projednou si to vychutnával.

Plížil se tiše kupředu, směrem k vojákovi, který hlídkoval u stromu pár kroků od něj. Muž byl k Willovi otočený zády a upíral pohled na mýtinu kousek před nimi.

Will ho objal paží okolo hrudi, načež ho začal vláčet od stromu, a při tom mu druhou rukou přitiskl nůž na krk. Vojákovo překvapené heknutí rázem přešlo v bublavé zachrčení.

Byl mrtvý ještě dřív, než ho Will položil na zem.

Nalevo od Willa se něco šustlo. Slyšel jen další přidušené vyjeknutí a po něm tiché žuchnutí, se kterým tělo přistálo do jehličí.

Ajdon tedy zasáhl svůj cíl. To je dobře.

Will vykročil opět kupředu, dál postupoval řídnoucím lesem směrem k mýtině, pevně svíraje nůž. Byl už tak blízko, že viděl mihotavé světlo plamenů.

Vojáci okolo ohniště zaburáceli bujarým, opilým smíchem – osm, napočítal Will, všichni v tmavomodré uniformě vojenského námořnictva Kakosu, který napadl Dunyluk.

Přesně jak uváděl Ajdonův průzkum.

Will se ohlédl vlevo, kde se za borovicí ukrýval zmiňovaný král. Zvedl ruku.

Počkej.

Ajdon kývl na souhlas.

Will se ještě víc přikrčil a plížil se blíž. Pohledem pátral po opačné straně mýtiny, dokud ve tmě nezahlédl dvě planoucí oči upřené přímo do těch jeho.

Nadechl se.

Sklonil bradu.

Teď.

Tyr zaútočil.

Nad pasekou se rozlehly výkřiky, jak se vlk vrhl na nic netušící vojáky, kteří nyní zakopávali o polena, hledajíce nedbale odhozené zbraně. Will skočil do té vřavy, a než stihl vydechnout, jeho nůž skončil v zádech nejbližšího vojáka. Ajdon byl pár kroků za ním, jeho meč se zaleskl v záři ohně a rozpáral nejbližšímu vojákovi hrdlo.

Další se na Willa vrhla žena, on však jen natáhl ruku a vyslal jejím směrem výboj síly. Vzduch prořízly její výkřiky, načež se sesula k zemi, kde se chvíli zmítala a rukama se držela za krk, neboť Willův dar v ní vzbudil dojem, že se dusí. Vzápětí ji umlčelo Ajdonovo ostří.

Will dostal dalšího vojáka, a pak ještě jednoho a – bohové! – bylo to téměř snadné, když se jim Tyr zakusoval do masa a drtil jejich kosti a když je Ajdon kosil mečem. Will měl svůj nůž, svůj dar a obrovský *vztek*.

V podstatě záhy bylo po všem.

„Prohledej stan," přikázal Will a vzápětí vrhl nožem po posledním vojákovi, který se dal chvatně na ústup. Lupnutí, se kterým mu nůž zajel do ramene, si Will vyloženě vychutnal. Voják se skácel k zemi. Will k němu okamžitě přiskočil.

Přimáčkl ho k zemi, vytáhl mu z ramene nůž a přitiskl mu ho na krk.

„Kde je?“

Muž lapal po dechu a sípal, oči zakalené alkoholem a hrůzou. „Kdo?“

Will zatlačil na nůž a vyslal svůj dar. Proniknout mužovým štítem – a vnutit mu bolest – nedalo Willovi téměř žádnou práci. Nejspíš to byl čerstvý diaforat, který ještě plně neovládl svou syrovou sílu. Možná byl jen řadový višja, odkázaný pouze na jediný dar.

Nebo třeba zuřivost osvobodila Willovu sílu v takové míře, jak to ještě nikdy nedovolil.

Muž úpěnlivě zanaříkal, ale Will ho jen chytil za košili a zvedl ze země.

„Druhá svatá. Kde je?“

„My ji nemáme! Nemáme… žádné zajatce! Nic nevím! Nic nevím!“

„Lháři,“ zavrčel Will a zasáhl muže dalším výbojem síly. Muž zakňoural.

„Wille,“ zazněl Ajdonův zvonivý hlas. Král právě vyšel ze stanu. Měl prázdné ruce. Zklamaně zavrtěl hlavou. „Nic.“

Will to věděl. *Věděl*, že ji tady nenajdou. Ale že nenajdou *vůbec nic*…

Will se vrátil očima k muži. Ten ho s vytřeštěným, ne-li zoufalým pohledem chytil za zápěstí. „Vidíte!“ chrčel. „Nemáme ji. Nemáme –“

Nedořekl to však, protože mu Will podřízl krk.

Ticho, které vzápětí zavládlo, bylo ohlušující. Bylo slyšet pouze praskání dřeva v hasnoucím ohni a hučení ve Willových uších. Will muže pustil a ten klesl na zem.

Pak se Will posadil na paty a se zaťatou čelistí zíral na bezvládné tělo, pod kterým se zvolna rozlévala kaluž krve.

Další slepá ulička.

Víc než dva týdny pátrání nepřinesly nic než další *poděla-nou* slepou uličku.

Na rameni ucítil Ajdonův pevný hřejivý stisk a ošil se. „Najdeme ji," zamručel jeho společník.

Will na vteřinu zavřel oči.

Nádech.

Výdech.

Nato jeho oči našly Tyra. Z tlamy mu odkapávala krev, ale jeho oči – zuřivě planoucí ve světle ohně – přiměly Willa zvednout se na nohy. Tělo ho bolelo, svaly se bouřily.

Kde jsi?

Potřeboval si odpočinout – všichni si potřebovali odpočinout. Jenže nemohli. Ještě ne.

Kde jsi?

Musel ji najít.

A také že ji najde.

Kde jsi?

„Spal je," ucedil směrem k Ajdonovi a otočil se zády k nehybným tělům rozesetým po mýtině. „Všechny je spal."

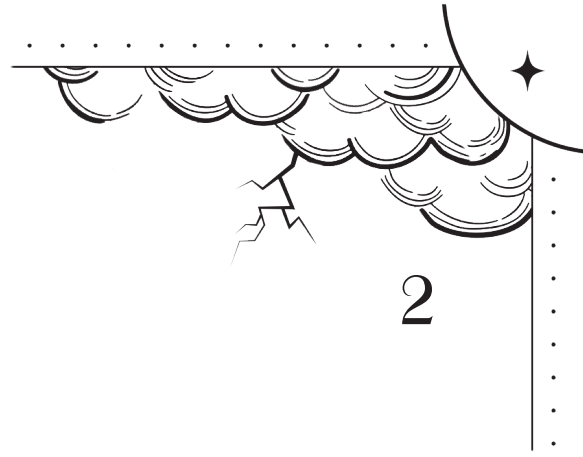

2

Ajdon strávil v mládí nejednu noc tím, že si představoval svou budoucnost. Osciloval při tom mezi touhou stanout v čele a vidinou toho, jak klesá pod tíhou břemene v podobě práv a povinností prvorozeného. Nadto ho celou dobu dusilo tajemství, které si zoufale přál udržet.

Představoval si tisíce různých scénářů, všechny jako pečlivě rozehrané šachové partie, strategicky promyšlené, aby ho nikdo nezastihl nepřipraveného. Jenže budoucnost ho nakonec stejně překvapila, protože ve všech těch scénářích, ve všech strategických bojových plánech si nikdy nepředstavil *tohle*.

Že uteče.

Bude se *schovávat*.

„Uteč," řekla mu Alejsanda, sotva jeho plamen pohasl. Ohořelá mrtvola toho diaforata nestačila ještě ani dopadnout na zem, a Ajdon už viděl zděšení v Josifině tváři, když si uvědomila, co právě udělal pro to, aby ji zachránil – když si jeho vojáci uvědomili, co vlastně jejich král v zápalu boje odhalil.

Alejsandina ruka se mu ovinula okolo předloktí a jemně za ně zatahala. „Uteč, Ajdone!"

Ještě nikdy neslyšel v hlase své generálky strach. Proto udělal přesně to, co mu přikázala: ztratil se v chaosu bitvy a utekl. Poháněný zbabělostí prokličkoval městem a pak příkrými stezkami vzhůru do paláce. Myslel, že když nic jiného, mohl by aspoň být k užitku přátelům. Naposled.

Jenže přišel pozdě.

Tova byla mrtvá. Aja kdovíkde. A Will…

Will stál nad Gianniným tělem s prázdným pohledem v očích, který z nich dosud nevymizel. To stačilo k tomu, aby se Ajdon probral z vlastní podivné letargie a aby se v něm naplno probudily instinkty.

„Tady nemůžeme zůstat," zavrčel a doslova táhl Willa pryč od těch jatek. Kdyby je našli v místnosti s mrtvou vládkyní, její generálkou a příslušnicí Dyminary, lidé by si mysleli to nejhorší.

Alespoň tak mu velela logika.

Rozhodl se to tak vnímat: jako bojový instinkt, který mu uprostřed bitvy napovídá, že tenhle boj nemohou vyhrát. Ale dnes v noci si říkal – a nebylo to poprvé –, jestli z něj náhodou nemluvil strach. Nakonec strach byl mistrem převleků. Vydával se za logické myšlení. Za rozum. Za spravedlnost.

Dokonce i za lásku.

„Jsme pár dní jízdy od Krůpějového lesa," zamumlal Will od skomírajícího ohně, ke kterému si klekl. Navázal tak na rozhovor – či přesněji spor, který spolu už několik dní vedli. S přimhouřenýma očima se díval do ukradené mapy, kterou si roztáhl na zemi v jeskyni. Ajdonovi neuniklo, že se ani neobtěžoval smýt ze sebe krev.

Ajdon zaklonil hlavu, opřený zády o hrubou kamennou stěnu jeskyně. Zavřel oči a pomalu vydechl. Tlak v jeho hlavě se zhoršoval. Zpočátku ho jen píchalo mezi očima, nyní ho však ostrá pulzující bolest nutila zatínat zuby.

Alespoň odváděla pozornost od toho, že se klepe zimou. K čertu s tím severským podnebím, které se ne a ne přehoupnout v léto!

„Pořád si myslím, že by bylo lepší vydat se do Odrahanu, kde bychom mohli sehnat člun," vypravil ze sebe. „Hory nám poskytují skvělý úkryt. Nebýt nich, byli bychom dávno mrtví."

Talský přístav ležel na sever od nich. Zamířit tam by znamenalo vrátit se ve vlastních stopách, ale Ajdon si hodně sliboval

od toho, že do Středozemě připlují po vodě, než aby přijeli na koních. Will naproti tomu chtěl být důkladný. Ajdon ho podezíral, že kdyby mohl, prohledá každou skulinu v celé říši.

Jenže i Will si musel uvědomit, že něco takového je nemožné. Poslal Akétu napřed, aby propátrala početné vrcholky a údolí Maly, kam se oni nedostanou – ne bez toho, aniž by ztráceli drahocenný čas.

Už víc než týden nebylo po jeho spjaté ani stopy.

„Odrahan je čtyři dny cesty špatným směrem," namítl Will mračící se do mapy. „Rychlejší to bude přes Krůpějový les a odtamtud na východ do Strmého sedla. Je to dost ve vnitrozemí na to, aby se tam nemotali vojáci Kakosu."

Ta šance tu byla, ale ne jistota.

Kakos před pár týdny obsadil Sitju, nejjižnější přístav Středozemě. A podle toho, co dosud Ajdon dokázal zjistit, využíval teď Kakos přístavní město jako vojenskou základnu. Do Milsaja i do Taly připlouvali na středozemských lodích a do Dunyluku pronikli z jihu, což nikdo nečekal. A s využitím momentu překvapení vpadli do města.

Protože Gianna je *nechala* do města vpadnout.

Přesto toho pořád ještě nevěděli dost, ačkoli narazili už na několik osamocených skupinek vojáků.

Narazili na ně, vyslechli je a zabili.

Dozvěděli se ovšem žalostně málo.

Jak velká je jejich armáda? Kam se stáhli z Dunyluku? S Willem potkali prvního kakoského vojáka, až když dosáhli jihu Taly, a dokonce i tady byly jejich oddíly daleko od sebe, jakoby nahodile rozeseté.

Nedávalo to smysl. Pokud chtěl Kakos dál vést tuhle válku, proč by takhle rozmístil své jednotky? Proč by neutvořil jednotnou frontu?

Ajdona trápilo, že nemá všechny dílky skládačky. Byl zvyklý uvažovat strategicky, poskládat si všechno pěkně vedle sebe a pokusit se odhadnout další tah nepřítele. Jenže tuhle hru hrát neuměl – nedokázal strategizovat, když neviděl, co se vlastně

nabízí za možnosti. Proto tak trval na tom, že si musí schovat každý útržek pergamenu, který našli ve vojenských leženích, která přepadli. Doufal, že na nějakém najde něco, z čeho dokáže vyvodit, co má Kakos v plánu.

Zatím ale nic nenašel.

„Nic nenasvědčuje tomu, že je Aja v Kolmuru," namítl Ajdon vyčerpaně a opřel se lokty o kolena. V okamžiku, kdy se na něho Will zamračeně podíval, mu v hlavě zatepalo tak bolestivě, že sebou málem trhl.

„Nic nenasvědčuje tomu, že je *vůbec někde*, sakra, a právě proto musíme do Kolmuru. Mám tam někoho, kdo nám může pomoct." Obrátil se zase k mapě a zíral do ní, jako by z ní mohl vyčíst odpovědi. Oheň mu na vyzáblý obličej vrhal strašidelné stíny. „Mají ji oni," dodal tiše. „Vím, že ji mají."

Bylo to docela dobře možné. Pokud Kakos Aju skutečně zajal, pak budou potřebovat všechnu pomoc, kterou mohou získat. Zvlášť jestli ji odvlekli za hranice Středozemě, přímo do jižního království.

Hranice Kakosu nikdo léta nepřekročil. A oni teď na vlastní oči viděli, jakou zkázu za sebou kakoští vojáci dovedou zanechat. Vysvobodit Aju z jejich zajetí nebude snadný úkol.

Přesto existovala ještě jedna možnost, na niž se však Ajdon snažil nemyslet, protože byť jen o ní uvažovat znamenalo zrazovat svého přítele. Jenže ona se teď prodrala do popředí, hořkla mu na jazyku a –

Počkat. Ne, to nebyla hořká pachuť viny. Byla to krev.

Zatraceně.

Ajdon se chytil za nos a pevně si ho stiskl. To bylo už podruhé tenhle týden, co se mu z nosu spustila krev, a on si nedělal žádné iluze o tom, co to způsobuje.

Od té doby, co před několika týdny odešli z Dunyluku, si nevzal své tonikum.

Neblahé vedlejší účinky jeho dlouhodobého užívání mělo nicméně zažehnávat používání daru. Alespoň tak zněla hypotéza, kterou vyslovila Natali – že by se měl naučit ovládat to,

co má v sobě, a tak odvrátit smrt, která mu hrozila, pakliže svůj dar bude opomíjet.

Teď se opravdu hodně nehodilo, aby se sája poprvé zmýlila.

Její teorii si ověřil před pouhými dvěma dny, když v Dunyluku spálil na prach toho diaforata. Dar ohně incentů použil také k tomu, aby spálil první ležení kakoských vojáků, na které narazili – vynaložil tehdy tolik síly, že málem upadl do bezvědomí. Současně ale nechápal, jak dokázal svou silou zachránit v Dunyluku život Josifě. Nejspíš pomohl adrenalin, který umírnil daň, již by jinak jeho tělo zaplatilo za použití daru.

V každém případě…

Rozdělal oheň pěkně postaru. Ne že by na tom záleželo… tedy pokud si správně vyložil krvácení z nosu. Zdálo se, že ho jeho dar zničí tak či tak.

Will – pokud si vůbec všiml, že to s Ajdonem jde z kopce – na sobě nedal nic znát. Ajdon si občas říkal, jestli jeho přítel vůbec vnímá něco jiného než mapy a plány a touhu po pomstě.

Zato Tyr… Tyr ho sledoval pozorně a jeho pohled na něm nyní spočinul plnou vahou, zatímco se Ajdon snažil zastavit krvácení.

Athatis ho zneklidňoval. Díval se na něho vědoucím pohledem, jako by dokázal číst jeho myšlenky, třebaže on sám se je snažil ignorovat.

Vlastně pro ty, které se snažil ignorovat, to platilo dvojnásob.

„Takže je rozhodnuto?“ zabručel Will po chvíli tíživého mlčení. Krvácení ustalo, ale Tyr Ajdona dál pozoroval – díval se, jak si stírá zaschlou krev z horního rtu.

Vlk na něj mrkl, jako by na něco čekal.

Ne. Nebylo rozhodnuto.

„A nenapadlo tě třeba…?“ Ajdon se odmlčel, tiše převaluje jazyk v ústech, hledaje slova, která by vyjádřila to, co chce, aniž by to vyznělo jako zrada.

Will zvedl oči od mapy, načež zkrabatil čelo, když na Ajdona upřel pozornost, neboť mu neunikly přítelovy rozpaky. „Řekni to tak, jak to je, Ajdone.“

Nebylo to povzbuzení, ale spíš pobídka, možná dokonce výhrůžka, kterými Will nikdy nešetřil. Ajdon podle toho zareagoval. Narovnal se a zpříma se podíval do Willových přimhouřených očí.

„Nevěděla, že vaši přátelé z Dyminary unikli požáru. Nevěděla, že Liam pustil athatise na svobodu. Neví, že *Tyr* žije. Ať už se v trůnním sále stalo cokoli… připravilo ji to o jednoho z nejdůležitějších lidí v jejím životě."

Viděl to úplně živě, nemohl jinak: žal, který musel Aju zachvátit, když Tova zemřela. Jak si to musela vyčítat. Dobře věděl – a ani u toho nemusel být –, že by Aja raději zemřela, než by dopustila, aby se něco stalo její přítelkyni.

„Vyjádři se jasněji," zavrčel Will.

„Možná ji nezajali, Wille. Možná že uprchla."

Pronesl ta slova tiše, přesto se v jeskyni dramaticky rozlehla. Dokonce i vlk znehybněl, uši pozorně našpicované.

„Jsi blázen, jestli si to myslíš," prohlásil nakonec Will. „Aja by nás nikdy neopustila." Sklonil hlavu, jako by snad mohl zamaskovat podtón svých slov, ale byl tam a Ajdonovi neunikl.

Aja by mě *neopustila*.

„Nezůstala po ní jediná stopa. Ani jeden voják z těch, co jsme vyslýchali, o ní nic neslyšel. Teď už bychom museli něco vědět, Wille."

„Ne, jestli ji odvlekli do Kakosu po moři," vyštěkl Will. „Ne, jestli ji skrývají i před vlastními lidmi, abychom ji *my nenašli*."

„Vozit ji do Kakosu by bylo bláznovství! Za chvíli by jim na vrata bušily celé armády –"

„Tady aspoň vidíš, proč tají, kde ji schovávají!" uzavřel Will, nechal mapu mapou a postavil se. Ajdon ho napodobil, a když vstal, rozbolely ho klouby. Sedm pekel, byl tak strašně unavený! Takové vyčerpání ještě nikdy necítil. Připadal si vyždímaný, jako by ho dar žhnoucí v jeho nitru nechtěl připravit jen o titul – o právo prvorozeného –, ale také o veškerou sílu.

„Viděls přece tu spoušť ve vstupní síni paláce. Ten diaforat byl *mrtvý*," namítal Ajdon s rukama založenýma na prsou. „Kdo by ji asi tak odvlekl?"

„Mohl tam být ještě někdo," trval na svém Will.

To mohl. Přesto na tom něco nesedělo, byť Ajdon nedokázal říci *co*. Věděl však, že i Will to cítí. Viselo to ve vzduchu – zlověstné, neodbytné tušení, které je zoufale hnalo kupředu, třebas nevěděli, co je tam čeká.

„Jsi zaslepený svými city," zamručel Ajdon.

„A ty zas stavíš na domněnkách, které nás jen zbytečně rozptylují."

Ajdon se zalykal pocitem marnosti. Zakroutil hlavou, jako by se chtěl oklepat. „Já jen říkám, že existují ještě další možnosti, které je třeba zvážit. Aje nijak nepomůže, když se kvůli své unáhlenosti necháš zabít."

„Neopustila by nás!"

Willův hlas se v jeskyni ještě rozléhal, když vykročil směrem k Ajdonovi. Tyrovo tělo se napjalo a srst zježila, jako by se chystal zasáhnout. Will ho však zvednutím ruky zarazil. Pak zavřel oči a sykavě se nadechl.

„Jasně že ne schválně," dodal mírně Ajdon. Dál stál u zadní stěny jeskyně. „Je ale možné, že to, co se stalo v trůnním sále – hrůzy, kterým musela přihlížet –, ji přimělo utéct. Ne nadobro," doplnil, než do toho Will stačil vstoupit. „V dané chvíli to ale mohlo být jediné možné řešení."

Jestli to tak bylo, neměl by jí to za zlé. Jestli na ni dolehla tíha okolností a zármutek, mohlo to být příliš těžké břemeno. Jestli jediná možnost, jak přežít, bylo utéct, vůbec by jí to neměl za zlé.

Will si zajel rukou do vlasů, sevřel tuhé prameny a zakroutil hlavou. „Není zbabělec."

Chvilku trvalo, než ta slova naplno vyzněla. Když se tak stalo, Will stál otočen zády k ohni a stíral si krev z rukou kusem hadru, který vzali v jednom z přepadených vojenských ležení.

„Zbabělec," zopakoval Ajdon. Z toho slova mu přeběhl mráz po zádech. Oproti tomu tváře mu zaplanuly a krev v žilách vzkypěla vztekem. Zamračil se a řekl: „Chceš říct zbabělec jako já?"

Will se ohlédl přes rameno a s povytaženým obočím sjel Ajdona hodnotícím pohledem. „Neuvědomil jsem si, že mluvíme o tobě, Vaše Veličenstvo."

„Ale myslel jsi to tak, že ano? Ona není zbabělec, protože *zbabělec* uteče. *Zbabělec* prchne. Jako jsem to udělal já."

Ajdon nechápal, proč ho to tak překvapilo. Nečekaně zasadit tvrdý úder nebylo Willovi cizí. I přesto přese všechno, čím si spolu za posledních šest měsíců prošli – přesto, že se naučili jeden druhého tolerovat –, to byli pořád oni. A Will byl mistr v tom vyhmátnout a využít slabé místo.

S těžkým povzdechem se obrátil k Ajdonovi. „Tak jsem to nemyslel, ale zdá se, že jsem přesto ťal do živého." Zacukalo mu v koutku v předzvěsti jeho pověstného přízračného úsměšku, takže Ajdon hned věděl, že až Will řekne, co má na jazyku, bude mu chtít jednu vrazit.

„Jestli se chceš mermomocí bavit o své zbabělosti, pak si dovolím tvrdit, že zbabělé od tebe nebylo, žes utekl, ale to, že odmítáš používat svou sílu."

Ajdon se křečovitě chytil za bok. „Říkal jsem ti to už v Milsaju. Když budu používat svou sílu, zabije mě to."

„No jo, ale ani její zanedbávání ti nejde zrovna k duhu," opáčil Will. Nato na Ajdona dlouho upřeně hleděl, hlavu zamyšleně nakloněnou ke straně. „Jak dlouho myslíš, že budu dělat, že nevidím, jak krvácíš?"

Ten zatracený zmetek.

Samozřejmě, že to věděl.

Ajdon div neskřípal zuby v marné snaze ovládnout vztek. „Jestli u sebe nemáš lahvičky s tonikem, vážně nevím, co čekáš, že ti na to řeknu."

„Čekám, že konečně přestaneš být tak nesmyslně hrdý. Víš přece, jak dar v člověku pracuje, Ajdone. Víš, že když mu nedáš volný průchod, bude tě zevnitř stravovat."

„Akorát že když mu ten průchod dám, stráví mě o to rychleji," odsekl Ajdon. „Natali říkala, že není vůbec jisté, že když budu sílu používat, zachrání mi to život."

„Jo, a ty jí evidentně chceš dát za pravdu, viď? Co to sakra má být – sebemrskačství? Trestáš se za to, že ses narodil jako višja? Za něco, s čím nemůžeš nic dělat?“

„Snažím se prodloužit si život, krucinál!“ vykřikl Ajdon. „Ta síla mi všechno vzala. Korunu. Rodnou zem. *Rodinu*. Odpusť, jestli se zuby nehty držím toho posledního, co mi ještě zbylo!“

Will přihlížel jeho vzplanutí, přičemž z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst. Když vzápětí promluvil, jeho hlas zněl klidně. Odměřeně. „Jestli s tím nic neuděláš, bude to tvoje jistá smrt. A já nemám čas na to, abys mi tady umíral.“

„Jsi odporný sobec, víš to?“

„To jsem,“ připustil Will. „Ale ty ne. Viděl jsi, s čím máme co do činění. *Potřebuješ* svůj dar.“

Co by Ajdon dal za to moci mu zasadit jednu jedinou ránu?! Možná že by i povolal svůj dar, aby toho nadutce spálil na prach.

„Tak co navrhuješ?“ Chtěl, aby to znělo kousavě, jenže ho drtilo vyčerpání, a tak se do jeho slov procedil vztek. Únava ho přemohla.

Will se od něj odvrátil a s tichým heknutím dosedl na zem. Spočinul zády na kamenné stěně jeskyně, nohy ve vysokých botách překřížené, hlavu opřenou o studený kámen. „Musíš se naučit svou sílu ovládat. Dá se vyvažovat.“ S mrkáním zavřel oči. „Máš štěstí, že mýma rukama prošla pěkná řádka višjů. A někteří z nich byli ještě beznadějnější než ty.“

Byla to dobromyslná poznámka, nic než žert. Přesto se Ajdon nedokázal přinutit, aby ji přijal se stejnou lehkostí jako Will.

„Začneme zítra,“ uzavřel Will.

Ajdon mlčel a celý rozbolavělý se co nejpohodlněji uvelebil na zcizené rohoži. Přinutil se zavřít oči, jeho mysl se však odmítala upokojit, a tak tam ležel a naslouchal praskání ohně.

„A co když to nezabere?“ Svou otázku pronesl tiše. Prostě. Přesto strach za ní skrytý způsobil, že se mu rozbušilo srdce.

Will neodpovídal tak dlouho, že si Ajdon už málem myslel, že usnul. Když však otevřel oči, uviděl, že si ho Vynutitel prohlíží. Pozorně a s vážnou tváří.

„Přísahám, že kdyby tě tvoje síla měla zabít, pozvednu meč a udělám to sám dřív, než se tak stane.“ Jeho slovům nechyběla vážnost a opravdovost, na jakou Ajdon nebyl u Willa zvyklý.

Sklonil bradu na znamení, že přijímá.

Že děkuje.

„Tak tedy zítra,“ hlesl. Pak na okamžik zaváhal, aby vzápětí nabídl vlastní smírčí oběť. „A pak zamíříme na východ. Do Krůpějového lesa.“

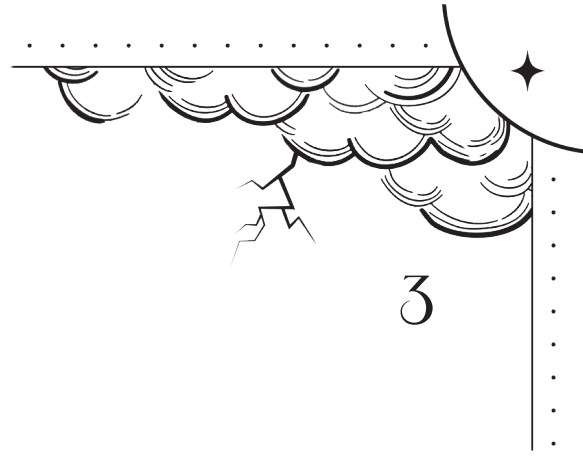

3

Josifu vždy okouzlovala příroda. Hleděla na ni okem umělce. Tam, kde jiní viděli jednolitou zeleň, její mysl rozpoznávala celou paletu odstínů: bazalkovou a smaragdovou, jedlovou i jalovcovou. Jenže zatímco stála na pravoboku lodi – a kam až oko dohlédlo, se rozprostíralo Anathské moře –, nedokázala od sebe žádné odstíny odlišit. Všechno jí splývalo před očima, nebe a moře do jednoho chumlu, modrá míchanina, kterou se ne a ne prokousat. Ne, když jí v hlavě vířilo tolik jiných myšlenek.

Za ty tři týdny, co byli na moři, nenarazili na jedinou známku pokračujícího útoku Kakosu. Jedinkrát přistáli na třetím ostrovu Milsaja, aby doplnili zásoby a ošetřili raněné a aby se ujistili, že ostrov stále není pod palbou Kakosu.

Všude panoval klid.

Kakos setrvával v hlavním městě na druhém ostrově, od strategického ústupu Milsajských se nepohnul.

Josifa nebyla kovaná ve válce jako Ajdon, který doslova žil strategiemi a mapami a válečnými formacemi. Jenže dokonce i ona věděla, že se potýkají s něčím zcela odlišným. S něčím zcela neobvyklým, ojedinělým a smrtonosným. Netušili, jak početné čelí armádě ani proč ta armáda útočí, ustupuje nebo vyčkává. Válčit s Kakosem bylo jako bojovat ve tmě s démonem.

A teď to ještě ke všemu dělali bez jediného člověka, kterému Josifa důvěřovala a který je tím vším provedl.

„Nepřišla jsi k večeři.“

Zvuk Alejsandina hlasu vyvolal napětí mezi Josifinými lopatkami. Josifa se snažila generálce vyhýbat, s výjimkou povinného výcviku na hlavní palubě. Dokonce ani hodiny rozmachování se mečem nedokázaly zahnat nepříjemný pocit, který se jí rozléval po těle od bitvy v Dunyluku.

Od okamžiku, kdy se dozvěděla, že Aja zmizela a Ajdon –

„Musíš jíst.“ Alejsanda stanula vedle ní, osvalené paže opřené o dřevěné pažení lodi.

„Nemám hlad,“ zamumlala Josifa. Upírala pohled na poklidné anathské vody, třebaže cítila, že se do ní Alejsanda vpíjí pohledem.

„Neptám se tě.“

Josifa se naježila a kousla se zevnitř do tváře, aby spolkla jízlivou poznámku. Nepříjemný pocit, který ji posledních několik týdnů neopouštěl, měl za následek občasnou podrážděnost. Už dlužila omluvu Karbonovi za to, jak se na něho před časem utrhla. Nestála o to tenhle seznam čekatelů rozšířit – tedy ne že by si Alejsanda zasluhovala její lítost.

Vždyť to ona poslala Ajdona pryč.

„Ty se zlobíš,“ poznamenala Alejsanda věcně, jak měla ve zvyku. Josifa v reakci na její prohlášení sevřela křečovitě zábradlí, až si rozedřela puchýře na dlaních.

„Dělám si starosti,“ odsekla. Odtrhla pohled od oceánu a konečně si dovolila pohlédnout generálce do očí. Alejsandinu šíji brázdila nová jizva, růžový šrám na jinak zlatavé pokožce. Přetínal jí klíční kost a mizel pod koženým bojovým úborem.

Josifa v bitvě také utržila nějaké jizvy: zubaté říznutí, které na jantarově hnědé kůži jejího předloktí vypadalo jako blesk, a nadto ji ve spánku pronásledovaly výkřiky, děsivé noční můry.

Válka sotva začala, a přece si na nich na všech už vybírala svou daň.

Na Alejsandě to bylo znát asi nejvíc.

Vpadlé tváře. Zatatá čelist. Rty, jindy plné, úzce stažené strohostí.

Alejsanda ji sjížděla pohledem. „Kdys naposledy spala?“

Jako by snad mohla. Přitom ze spánku ji nevytrhovaly jen noční můry. Byly zde i naléhavé otázky, které jí neustále vířily hlavou i v bdělém stavu.

Co se stalo v trůnním sále? Kam se poděla Aja? Je Ajdon mrtvý?

Kdyby byl mrtvý, Kakos by se k tomu jistě přihlásil. Z té myšlenky se stala jakási mantra, modlitba ženy, která potřebuje útěchu, ale u bohů ji nenachází. Kdyby Ajdon v Dunyluku skonal, jistě by se jim to doneslo ještě před vyplutím. Přinejmenším o Ajině zmizení se dozvěděli. O Giannině smrti v trůnním sále též. A také o té Tovině.

A přesto jí ještě jiný hlas, ten záludnější, velice rád připomínal, že byla uvězněná na lodi plující zachránit Milsajo, kde o zprávy byla nouze. Uplynula dlouhá doba, během které se mohlo najít tělo, a ona se o tom nemusela doslechnout.

„Nejsem snad v hamace každou noc jako ostatní vojáci?“

„Nebuď dětinská,“ vyštěkla Alejsanda. „Potřebuješ si odpočinout.“

Josifa ale nechtěla odpočívat. Chtěla se vrátit *domů*, kde by mohla čekat zprávy o bratrovi a dohlédnout na to, aby byl trůn připravený na jeho návrat.

Protože on se musel vrátit. Jeho lid ho potřeboval.

Ona ho potřebovala.

„Jak můžeš čekat, že budu odpočívat, když můj bratr může být klidně mrtvý?“

„Podceňuješ ho, jestli si myslíš, že nepřežil –“

„*Nikdy* jsem Ajdona nepodceňovala,“ zasyčela Josifa. „Vždycky jsem věděla, že bude znamenitý král. Vždycky jsem věděla, že právě jeho si náš lid zaslouží. Jenže teď je – díky tobě – pryč!“

Není mrtvý. Není mrtvý. Není mrtvý.

„Konečně se dostáváme k jádru věci – k tomu, *proč* se zlobíš.“

Ne, pomyslela si Josifa. K jádru její zloby se ani nepřiblížily.

Přistoupila ke generálce, zvedla bradu a naštvaně se na ni podívala. „Pomyslela jsi na to, jak se asi ti vojáci tady dívají na

to, že jejich král utekl? Jak se na to budou dívat v *Trahiru* – až se vrátíme domů bez něho…?“

„Už jsem ti to říkala,“ přerušila ji Alejsanda. „Když nás Ajdon na cestě do Trahiru nedožene, řekneme, že spěchal na pomoc Tale –“

„Zdejší elitní oddíl višjů bude vědět, že je to lež!“ Josifa mávla rukou směrem k lodi. Měla co dělat, aby nekřičela.

„Zdejší elitní oddíl višjů,“ cedila skrz zaťaté zuby Alejsanda s náhle rudými tvářemi, „přísahal, že bude stát při svém králi. O to jsem se postarala.“

To věru ano. Alejsanda ještě před vyplutím do Dunyluku svolala jmenovaný elitní oddíl a jednu věc si s nimi ujasnila: Kdokoli, kdo nestojí při svém králi, není na palubě lodi vítaný.

„Ti vojáci bojovali a krváceli po jeho boku,“ pokračovala Alejsanda. „Neporuší svou přísahu.“

Josifa dál hleděla generálce do očí. „A přesto jsi mu přikázala, aby šel. Co myslíš, že se stane, až se do Trahiru donese, že je Ajdon obdařený silou? Když jsme vyplouvali, nikdo se nás neptal, ale to proto, že ses postarala, abychom vytáhli kotvy co nejrychleji. Jenže pak jsi zdržovala tou zastávkou v Milsaju.“

Alejsanda chtěla něco namítnout, Josifa ji však nepustila ke slovu. „Nemyslíš, že když se vrátíme bez Ajdona, vyvolá to podezření? Čekáš snad, že oddíl višjů zabije každého, kdo o králi zapochybuje?“

Alejsanda jako vždy stála a ani se nepohnula, dokonale vytesaná socha od vlasů stažených do pevného uzlu přes ruce založené na prsou až po nohy vrostlé do paluby. Vždy neochvějná, vždy připravená, vždy v očekávání boje s vědomím, že z něho vyjde vítězně.

„Chaos bitvy způsobí, že i ti nejostřílenější vojáci často pochybují o tom, co vlastně vidí,“ prohlásila nakonec. „Budeme tvrdit, že fámy o tom, že je Ajdon višja, jsou zkrátka lživé.“

„A byla jsi o tom stejně přesvědčená i v okamžiku, kdy jsi svému králi přikázala utéct?“

„Co jsem měla dělat, Josifo?“ Alejsanda rozhodila rukama, a dala tak průchod emocím, což pro ni nebylo typické. „Byli jsme v nejzbožnější části říše. Polovina Dyminary útočila na vlastní lidi. Bylo lepší, aby Ajdon zmizel a fámy zůstaly fámami. Lepší, aby zůstal naživu, a ne se nechal zavraždit na ulici!“

„Ovšem pokud už není mrtvý –“

Alejsanda zkrátila vzdálenost mezi nimi. Oči jí planuly a zapadající slunce jí barvilo pleť dooranžova.

Mango a rez a mandarinky.

„Rozhodla jsem se, jak nejlépe jsem mohla,“ zavrčela. „To je něco, v čem mi tvůj bratr důvěřuje. *Něco*, co *musí* udělat každý voják uprostřed bitvy. I ty by ses to měla naučit.“

Josifa neuhnula před Alejsandiným planoucím pohledem, zatímco u sebe stály tak blízko, že se dotýkaly špičkami bot. Čelila jejímu vzteku svou vlastní zlobou. Cítila žár planoucí pod generálčiným bojovým koženým úborem, a otírajíc se jí hrudí o hruď, se zprudka nadechla.

„Mohu jít, generálko?“

Dobrý válečník se umí rozhodovat uprostřed bitvy, a platí to i pro ústup. Josifě by nijak neposloužilo, kdyby uposlechla svrbění v prstech, které se chtěly sevřít okolo rukojeti meče.

Alejsanda přimhouřila oči a o krůček ustoupila. „Dobře,“ řekla tiše. Pak se jí však rty opět rozevřely, ale slova jí uvázla v hrdle. Podívala se na Josifu a cosi v jejích modrých očích problesklo.

Nebe a prach a ocel.

„Mně můžeš věřit, víš?“ prohlásila nakonec Alejsanda.

Josifa už takový slib v životě dostala, vtisknutý do kůže něžnými polibky a hlazením hebkými dlaněmi a láskou, která se nakonec ukázala jako falešná.

Válka přinesla rozptýlení, takže na zlomené srdce nemyslela, avšak tvrdou lekci, kterou jí uštědřila Vivijana, smazat nedokázala.

„Já nemůžu věřit nikomu, Alejsando,“ hlesla Josifa a protáhla se kolem generálky. „To je právě ten problém.“

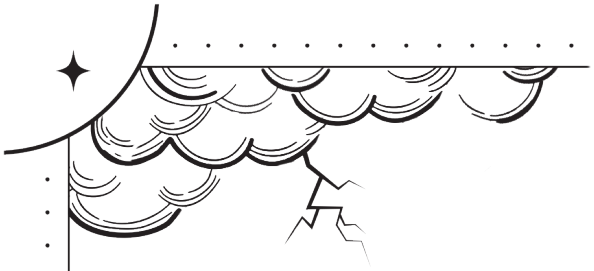

4

Willovi nebyly nijak cizí situace, nad kterými neměl žádnou kontrolu.

Smrt matky. Otcova krutá výchova. Odhalení, že matka nezemřela, ale jednoduše odešla a nechala ho napospas životu se zrůdou.

Mocichtivá královna usednuvší na trůn.

Proroctví, které jako by si usmyslelo, že mu zničí život, když ohrozilo ženu, kterou miluje.

Člověk by si myslel, že po tom všem Willa touha – která v něm křičí, ať se pohne, ať jedná, ať udělá *něco*, co by dokázalo, že má ve svém životě také nějaké slovo – opustí.

Křičela v něm však neustále, a to i nyní.

Snad proto v něm Ajdonův výcvik, kterému se věnovali posledních několik rán, nevzbudil netrpělivost, jak očekával. Jistě, s prvním rozbřeskem by se nejraději vyšvihl do sedla koně, jenže zvířata si potřebovala odpočinout, aby vydržela závratné tempo, které nasadil, a Ajdon…

Inu, Will to myslel vážně, když říkal, že nemá čas na to, aby Ajdon umíral.

„Dobře," zabručel, když Ajdon pozvedl dlaň s koulí incentího ohně. Včera večer natrefili na opuštěnou dřevěnou stodolu, mokrou a plesnivějící. Přesto v noci znamenala střechu nad hlavou a ráno se dala použít jako cvičiště, kde se Will nemusel obávat, že ho Ajdon podpálí.

Ten totiž svou sílu ovládal přinejmenším nespolehlivě, zvlášť když ho Will nešetřil.

„A teď ji zvětši," pobídl ho.

Ajdon se mračil, jak se usilovně snažil přimět ohnivou kouli růst a zakrýval ji u toho druhou dlaní. Po čele mu sice stékal pot, žádnou další známku vypětí však Will nepozoroval. Vypjal tedy dlaň a vyslal do prostoru sílu. Ajdon ztuhl a vytřeštil oči zděšením, jež v něm Willův dar vyvolal. Jeho oheň pohasl.

„Zjevně máš problém se štítem," poznamenal Will.

Ajdon stál, ruku zaťatou v pěst podél těla, a vyčerpáním mu cukalo ve svalech. Will opatrně zatlačil na Ajdonův štít, načež vyslal prudký výboj síly.

„Ty zmetku," zaúpěl Ajdon, když Will polevil. „Nebyl jsem připravený."

„Očividně. Ale štít se ti během útoku podařilo obnovit i bez toho, aby tvou sílu ovlivnil vztek. Navíc ti dneska ani neteče krev."

Ajdonův zuřivě zasmušilý pohled se přetavil do udiveného. Přejel si rukou přes nos, aby se přesvědčil. Bylo smutné, že zlepšení spočívalo v absenci krve.

Zprvu začali pozvolna, cvičeními určenými k tomu, aby se Ajdon naučil vycítit hloubku své studnice síly a dovedl z ní tu sílu vytáhnout, aniž by se zcela vyčerpal. Pořád to bylo nepředvídatelné a bolestně pomalé, ale jistý pokrok se dostavil.

„Práce se štítem pro tebe brzy bude stejně přirozená jako dýchání," ujistil ho Will, načež usrkl trochu vody z kožené čutory, kterou měli uloženou mezi zásobami.

„Jak často ti někdo pronikne skrz štít?" zeptal se Ajdon, když si otřel obličej do košile. Will znehybněl s čutorou u úst.

A bylo to tady – další oblast jeho života, kterou neměl pod kontrolou.

Pracně polkl. „Já nejsem zrovna ideální vzor, se kterým by ses měl poměřovat," prohlásil nakonec.

Ajdon protočil oči. „Á, pan Nedotknutelný, že ano?"

Will si ho nevšímal a místo toho začal balit na cestu.

Jsi slaboch. A jednoho dne někdo tvou slabost zneužije a ty poneseš následky. Právem.

Na mysli mu vytanula otcova slova – dávno upozaděná vzpomínka, u které si ani nevzpomínal, že ji pohřbil, přesto se nyní přihlásila.

Byli tehdy u kováře, který otci dodával zbraně pro obchod. Kovářský učedník si tam popálil ruku ve výhni a Will křičel, jako by to byla jeho vlastní ruka. Otec ho dobře hodinu peskoval, jakou že ztropil scénu, nadával mu, že je příliš slabý, že nedokáže ovládat svůj dar.

Will se mu pokoušel vysvětlit, že používal štít. Jenže jen přilil olej do ohně a otce ještě víc rozzuřil. Jeho matka pouze němě přihlížela tomu, jak Gejl cupuje Willa na kousky.

V Rinje jednou Aje vyprávěl, jak si vzpomíná, že otec nebyl vždycky taková zrůda. Že sice byl hamižný a sobecký, ale ne krutý – krutost se dostavila až po matčině smrti. Vlastně odchodu.

Will v duchu přemítal, kdy začal věřit tomu, co si v dětství nalhával, aby se nezbláznil.

„Wille." Otočil se a uviděl Ajdona, jak si ho soustředěně prohlíží. „Něco jsi mi neřekl…?"

Taková troufalost – z úst muže, který s ním o svém daru také nemluvil! Možná že to bylo i pokrytectví. A přece…

Slabost byla nechat Ajdona bojovat po jeho boku, aniž znal rizika.

Slabost byla držet v tajnosti to, co mohlo ohrozit jejich šanci zachránit ženu, kterou Will miloval.

Zaťal zuby a zadíval se na Ajdona. „S mým štítem… je takový problém."

Znělo to divně. Vždyť to přiznal jen královně a několika léčitelům, kteří se pokoušeli zjistit příčinu jeho problému. A také Aje, ačkoli ta z něj pravdu spíš vytáhla.

Přinutil se hledět Ajdonovi dál do očí. „Čím víc síly použiju, tím je můj štít slabší. Když je nějaký pocit příliš silný, můj štít ho nezastaví. Někdy zůstanou dozvuky. A někdy cítím věci, i když se vůbec nesnažím."

Ajdon se zamračil, ale jeho hnědé oči se upíraly kamsi do dálky, jako by četl nějakou stránku, na kterou Will nedohlédl.

„Ten útok tehdy v noci, při kterém unesli Vivijanu," promluvil konečně Ajdon. Zamžoural a do očí se mu vrátil jas. Upřel pohled na Willa. „Myslel jsem, že sensajové možná zasáhli záměrně i tebe, ale tak to nebylo, že ne?"

Will zakroutil hlavou. „Ne. Když zabili Helenu, cítil jsem to. Jako by i do mě vrazili nůž."

Ajdon si přejel rukou zezadu po krku a promnul si šíji. „Bohové, to ale znamená, že když bojuješ, tak –"

„Ano."

„A když…" Ajdon se odmlčel a zamával rukou ve vzduchu, „provádíš to své vynucování…"

Nebyla to otázka, ačkoli Will si vyložil jako laskavost, že Ajdon nechtěl specifikovat, co přesně to jeho *vynucování* obnáší.

Přesto povytáhl obočí a s podivem zjistil, že ho to vlastně pobavilo. Netušil, kdy naposledy pocítil třebas jen náznak pobavení.

Ajdon naklonil hlavu na stranu, rty sevřené. „Probíjeli jsme se vojenskými tábory Kakosu a já si ani jednou nevšiml, jakou si na tobě naše počínání vybírá daň."

Will nevěděl, kam tím Ajdon míří – jestli tím maskuje omluvu, nebo ho bude vyslýchat, proč nedal nic najevo a mlčky snášel bolest.

Pokrčil rameny. „Na bolest si člověk zvykne. V určité chvíli se to zlomí a přestane ji vnímat tak intenzivně."

Ajdonovi se cosi mihlo v obličeji. Will to snadno přečetl – ani jemu totiž neunikla hrůza jeho situace. Co z něj bude, až bude po všem? Až bolest bude to jediné, co zná, a stane se zcela netečným?

Odkašlal si a začal chystat zásoby na cestu. „Měli bychom vyrazit. Čeká nás dlouhá cesta."

Nemělo smysl řešit následky, když to na situaci stejně nic nezmění. Udělá, co musí, aby přivedl Aju domů. To jí slíbil, když byli zavření v temných kobkách trahirského žaláře.

„Myslíš, že to můj strýc věděl?“ zeptal se Ajdon, když o chvilku později sedlali koně. „Když zosnoval to přepadení, aby Aju donutil ukázat sílu a aby očernil Beláru. Myslíš, že věděl o tvém štítu?“

Will přejel palcem po hladké kůži otěží. Také ho to už napadlo. Ne přímo tehdy – a dokonce ani později, když začal podezírat Giannu, že je spolčená s dodavatelem –, ale během bezesných nocí po vyplutí z Dunyluku. Ve chvílích, kdy z ohně zůstaly jen řeřavé uhlíky a společnost mu dělalo toliko skučení horského větru a jeho vlastní rozbouřené myšlenky, tehdy Will uvažoval, jak hluboko vlastně Giannina zrada sahala.

Kolik toho přehlédl?

Jak moc vlastně selhal?

Jsi slaboch. A jednoho dne někdo tvou slabost zneužije a ty poneseš následky. Právem.

„Nevím,“ připustil, když se vyhoupl do sedla. Nakonec na tom nezáleželo. Ani nemohlo. Nemohl se zbytečně rozptylovat, a přesně to tyhle myšlenky způsobovaly. Jediné, co teď mohl dělat, bylo pokračovat směrem vpřed.

Za Ajou.

„Jedem,“ houkl na Ajdona, protože otěže už ho v rukou pálily. Pobídl koně. „Zbytečně ztrácíme čas.“

Trhový úhor, poslední talské město před vstupem do Krůpějového lesa, Will znal jen z doslechu, jako každý člověk obeznámený s talskými obchodními cestami, avšak dosud do něho nikdy nevkročil. Jeho otec vždy upřednostňoval cennější komodity – ocel spíš než dřevo, zlato spíš než měď. Dokonce i v době, kdy Will pracoval jako dozorce Talské obchodní rady, se z Trhového úhoru dováželo zboží, které nestálo za návštěvu.

Nějak se nedokázal přimět, aby toho litoval. Rozhodně ne teď, když s Ajdonem projížděli jeho hlavní tepnou, nad kterou se jako baldachýn klenuly větve stromů, skrz něž je vytrvale bičoval déšť.

Trhový úhor byl spíš vesnice než město, o čemž svědčily úzké bahnité uličky, samá díra, vinou kterých se okolojedoucí povozy nebezpečně kymácely. Kamenné domy lemující hlavní

třídu pokrýval mech a plesnivina, jejich dřevěné okenní rámy byly mokré a prohnilé. Will jen stěží dokázal rozluštit nápisy na vývěsních štítech zavěšených nade dveřmi.

Hostinec i přesto našli poměrně snadno. Stálo před ním uvázaných pár koňů, pročež Will k promáčenému kůlu vedle nich přivázal toho svého a chlácholivě ho poplácal po šíji.

Doufal jen, že se Tyr dokázal někde schovat. Rozloučili se na kraji Krůpějového lesa s tím, že je zítra, až opustí Trhový úhor, zase najde a připojí se k nim. Přijet do městečka v doprovodu athatise by totiž vzbudilo nežádoucí pozornost.

Will vešel do hostince a podivil se, jak je v lokálu navzdory časné večerní hodině plno a živo. Zdálo se, že obyvatelé Trhového úhoru rádi začínali hýřit ještě před soumrakem.

Tím lépe pro něj a pro Ajdona, pomyslel si Will.

Protože tam bylo tolik lidí, venku pršelo a ze severu přicházel třeskutý mráz, nikdo ani nehnul brvou, když se dva muži v pláštích posadili k malému stolu v koutě.

„To je ale slota, co? Jistě jste rádi, že jste pod střechou," pronesla namísto pozdravu šenkýřka. Medově zlaté vlasy měla svázané do ohonu, obličej kulatý a laskavý. Obdařila je úsměvem. „Co to bude?"

„Dvě piva."

„To je všechno?" Byla to nevinná otázka, ale pronesená skrytě důvěrným tónem, který na Willa zapůsobil nepříjemně. Stejným tónem s ním mluvívala Gianna, když si s ním pohrávala a chtěla si prosadit svou.

Will pokračoval bezvýrazným hlasem. Znuděně. „Ano, to je všechno."

Šenkýřka střelila pohledem po Ajdonovi. „Je to fešák, ten tvůj kamarád. Okouzlující." Otočila se a rázně vykročila zpátky k výčepu, až se jí ohon rozhoupal.

Ajdon si povzdychl a opřel se. „Takhle moc přátel nezískáme, víš?"

„Lepší, než aby se o nás dál zajímala," zamručel Will zachmuřeně.

Byly doby, kdy by takovou pozornost dokázal využít. Teď se mu ale už jen z té představy dělalo šoufl. Místo toho se rozhodl, že si vtiskne do paměti každou píď lokálu.

Jeden výčepní.

Jedna šenkýřka.

Dvanáct stolů, včetně toho jejich, natěsnaných na malém přeplněném prostoru, každý plně obsazený omšelými lidmi hledajícími útěchu v kapce alkoholu.

Nalevo vedle výčepního pultu jedny dveře, za kterými zahlédl kamennou pec, kolem níž se točil od sazí umouněný kuchař.

Šenkýřka se vrátila s pivem a velice neobřadně ho postavila na stůl, načež se odporoučela k dalšímu stolu. Dveře do lokálu se prudce otevřely a dovnitř zavanul ledový vzduch.

„U sedmi pekel, je v téhle zemi někdy *teplo*?“ zavrčel Ajdon do piva. Ušklíbl se, protože mu nechutnalo, a pohodil vousem.

Ten plnovous pomohl. Poněkud zaoblil Ajdonovu hranatou bradu a zahladil vystouplé lícní kosti, navíc mu přidal na hrubosti, kterou by u krále nikdo nečekal. Kdyby ho Will tak důvěrně neznal, vůbec by si ho nevšiml a pokládal ho za jednoho z měšťanů.

Will se podrbal na bradě, kterou pokrývalo něco, co by se dalo označit jako stín, určitě ne plnovous. „V tuhle roční dobu je to neobvyklé,“ připustil a sjel pohledem nově příchozí: kameníky, soudě podle náčiní zastrkaného za koženými opasky.

Usrkl piva, které příjemně hořklo na jazyku a jehož chuť mu bystřila smysly. O dva stoly dál se zalesklo zlato – světlo odražené od mince.

„Jsi si jistý?“ zeptal se Ajdon.

„Říkals, že potřebujeme peníze, nebo ne?“

Ano. Potřebovali peníze. Vyrabovali sice vojenské tábory, které cestou přepadli, ale vojáci Kakosu u sebe neměli zrovna pytle měďáků a zlaťáků. Navíc Willova spojka v Kolmuru nevyšla vůbec lacino.

„Pořád přemýšlím, jestli si některý z těch opilých chudáků zaslouží, abychom ho okradli,“ připustil Will. I když ne, že by

dokázali ukrást tolik, kolik potřebovali, aniž by to přilákalo nežádoucí pozornost.

Avšak Ajdon se na něho lišácky zazubil a vytáhl malý váček. „Jak myslíš, že jsem si opatřil tenhle vstupní vklad do hry?“

Sedm pekel! Will vůbec neviděl, že by někomu ten měšec vzal.

„Doufám, že jsi v kartách tak dobrý, jak říkala Aja,“ poznamenal varovně.

Ajdonův úsměv se rozšířil. „Ještě lepší.“

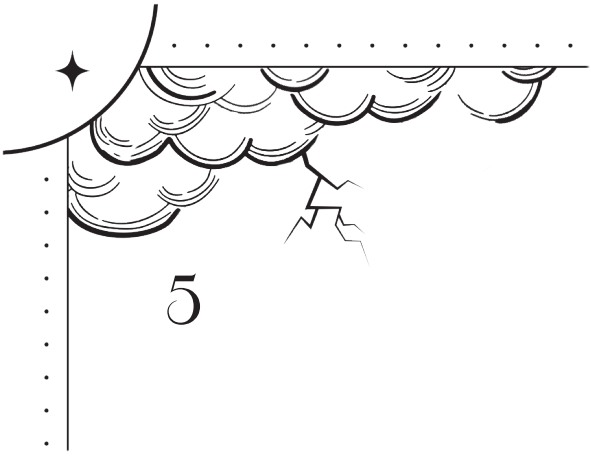

5

Aja přestala počítat dny.

Zprvu se ve vzácných chvílích, kdy měla jasnou mysl, snažila sledovat polohu slunce na obloze. Jenže její mysl se opět zakalila, dostavily se příliš živé, příliš realistické sny a ona nedokázala určit, co je pravda a co si jen představuje.

Opírala se jí Tova o rameno?

Ten pocit, že má na rukou krev, byl jen výplodem její fantazie?

„Vypadá polomrtvá," ozval se Andrášův mumlavý hlas kdesi za stěžněm, u něhož Aja seděla připoutaná. Zamžourala, mlha se poněkud roztrhala a ona si uvědomila bolest, která jí prostupovala celým tělem. Do hrudníku se jí zařezávala silná lana a ještě umocňovala bolest, která se ozývala pod nimi. Kožený bojový úbor měla obalený blátem a krví, rozpálený od sluníčka.

V Ajině zorném poli se objevil obličej Evie, která si před ní přidřepla. Její jindy bledá pleť byla po čase stráveném na moři opálená.

„To tedy vypadá, že?" přemítala Evie a nakláněla při tom hlavu, jak si Aju prohlížela. Svatá natáhla ruku a Aja ucukla, ač si to okamžitě zazlívala.

„Klid," vybídla ji tiše Evie a položila Aje dlaň na tvář. Z dlaně vyšlehlo léčivé světlo, které Aja vnímala jako brnění. Cítila, že napětí v obličeji, který měla napuchlý od sluníčka a od Andrášových ran pěstí, zvolna polevuje.

„Tak," poznamenala Evie a posadila se na paty. Měla na sobě žlutohnědou tuniku a krátké hnědé kalhoty – měla je celou dobu? Aja si nedokázala vzpomenout. Eviiny prsty jí něžně zastrčily pramen vlasů za ucho. „Takhle zapůsobíš na naše ctěné hosty líp."

Ajina zastřená mysl zaznamenala Eviina slova s prodlevou. Strach byl cosi vzdáleného, zatarasený hradbou bolesti, která jí projela s každým nadechnutím. Naprázdno polkla, měla sucho v krku.

„Jste blázen, jestli si myslíte, že vás Kakos přivítá s otevřenou náručí," zasípala, přičemž jí slova drhla o jazyk jako o brusný papír.

Budou mít štěstí, když je na místě nezabijí.

Bohové, ať nás zabijí. Prosím, ať nás zabijí.

Evie ji obdařila cukerínovým úsměvem. „Byla bych skutečně blázen, kdybych s Kakosem jednala přímo. Jenže já se vrátím s jedním z jejich obávaných válečníků." Střelila uznalým pohledem po Andrášovi. „Vědělas, Ajo, že Andráše pověřil úkolem v Tale sám král?"

Ne, to tedy nevěděla. V těch prvních chvílích bdělosti se snažila zachytit alespoň střípky informací. Nehnutě sedět a pozorně poslouchat v naději, že zaslechne něco užitečného. Jenže to bylo k ničemu. Podobně jako tomu bylo s počítáním dnů, Aja ztrácela rychle návaznost, protože nebyla s to rozlišit sny od skutečnosti.

Stočila pohled k Andrášovi. Křivka jeho rtů prozrazovala nadutost a pýchu, kterou chtěla Aja zadupat do země.

„Myslíš, že ti král odpustí tvoje selhání?"

Samolibý výraz z diaforatova obličeje zmizel. „Pomáhal jsem vaší čubčí královně podpořit věc Kakosu," odsekl a výhrůžně nakročil směrem k Aje. „Tví přátelé z Dyminary jsou mrtví. Dunyluk lehl popelem, to všechno s *mým* přispěním."

Ta pravda bolela stejně jako její zranění, ale Aja se jí chytila jako příslovečného stébla. „A přece obelstila dokonce i tebe," pokračovala neochvějně. „Nebo jsi snad věděl, že chtěla, abych povolala bohy?"

„Aspoň je budu moct snáz zabít –“

„Dost,“ přerušila je Evie, ruku pozvednutou směrem k Andrášovi, který se už už chystal vytáhnout z pochvy dýku.

Aja vytřeštila oči a srdce jí poskočilo v hrudi.

Ten nůž poznala.

Vytáhni nůž z Toviny hrudi… otři ho dočista…

Evie pochopila, na co se Aja dívá, a spokojeně se usmála, jako by si i ona vzpomněla. Jako by si to vychutnávala.

„Připrav bílou vlajku, Andráši,“ přikázala.

Aja s přemáháním odvrátila pohled od blyštivé čepele a pohlédla na svatou.

Dehydratace ji nejspíš připravila o poslední zbytky pudu sebezáchovy. Nebo jí na tom už zkrátka nezáleželo. Jak by mohlo, při vzpomínce na Tovin vyvrácený krk. Ale ať už ji k tomu vedly jakékoli důvody, uvědomovala si, že jejich společným jmenovatelem je zoufalství, a s tím promluvila: „Vzdát se? Nevěděla jsem, že pokora je vlastnost svatých.“

Evie uznale povytáhla obočí. „To není. Ale trpělivost ano.“ Rty se jí pomalu prohnuly ve vědoucím úsměvu. „Oceňuji tvou snahu, Ajo, ale zapomínáš, že jsem bojovala v bitvách, které by se vymykaly tvému chápání. Dětinské posměšky na mě nezabírají.“ Ještě jednou si dřepla a její teplé prsty uchopily Ajinu bradu. „Pevně věřím, že až dorazíme do Sitji, budeš se chovat jaksepatří.“

Sitja. Nejjižnější přístav Středozemě, který nyní ovládal Kakos. Aja ani neměla čas to sdělení zpracovat, než Evie pokračovala – hlasem příliš laskavým, než aby se to Aje líbilo. „Ani pomyslet nechci na to, co by se mohlo stát, jestli se mi zase pokusíš vzepřít.“

Aja se vzchopila. „Do pekel s tebou,“ procedila skrze zuby.

S rychlostí kobry ji tvrdě zasáhla Eviina síla. Pevně a nelítostně ji svírala, zatímco sebou Aja zmítala v provazech.

„Sedm pekel by mi bylo milejších než vězení, ve kterém mě bohové drželi celých těch pět set let,“ zavrčela Evie.

Aju zasáhla zevnitř bolest, tak prudká, že zas uviděla rozmazaně. Zavřela oči, ale úleva se nedostavila. Protože tam na ni čekala Tova, jako vždycky Tova, zlomená a mrtvá její vinou.

… řekni mi, že nepoužiješ svou sílu…

Kdesi hluboko v Ajině mysli se hlásil ke slovu Galdin hlas, připomínka, která kdesi v dálce řvala *Ovládej se!* a která ji pronásledovala už roky. Jenže ji přehlušilo zavytí, které v jejích představách vydal Tyr, když uhořel se zbytkem smečky athatisů, zavytí, které namouduši slyšela, jak se musela ovládnout a potlačit vlastní výkřik.

Bolest zesílila, Aja zaťala zuby a s krajním vypětím všech sil otevřela oči vstříc Eviinu posměšnému pohledu.

Ovládej se!

Jenže vládu tady držela v rukou Evie, jejíž byla Aja pouhou loutkou. Ajina bolest rostla, bolest a strach a zloba a provinilost, protože to nedokázala zastavit, *nedokázala to zastavit*. Po tvářích se jí kutálely slzy, zatímco vypínala hruď proti provazům a všechno ji bolelo a bolelo a bolelo –

„Vaše Svatosti," zvolal András, jehož boty zadupaly na dřevěné palubě. Evie se zvedla a její síla odezněla. Zasmála se tomu, jak Aja zůstala bezvládně viset v provazech.

„Blížíme se k přístavu," informoval, když upevňoval na lanko bílou vlajku, jíž kladka vzápětí s hrčením vytáhla po stěžni nad Ajinu hlavu. „Dobré načasování. Přichází bouřka."

Aja měla hlavu jako z olova, v kostech pořád cítila dozvuky Eviiny bolesti, ale přesto zvedla bradu, aby se podívala na šedou oblohu a hnědá mračna, která se nad nimi stahovala. Aje chvilku trvalo, než si uvědomila, že už ji do tváří nebičují prameny jejích mokrých vlasů.

Neutichající vítr přestal vát. Místo toho vzduch zhoustl.

Zavládlo dusno.

Toužila po tom, aby zase foukalo, aby ji sůl z moře zaštípala na kůži. To byla totiž jiná bolest – konejšivá.

Evie se zamyšleně podívala na oblohu. „To nepřichází bouřka," poznamenala tiše. Stočila pohled zpátky k místu, kde ležela zhroucená Aja. „Postav ji."

András hrubě popadl provazy a jal se je nešetrně odmotávat z Ajiny hrudi. Ta jejich tíhu ovšem stále cítila jako fantómový

otisk. Nato András přivázal jiné lano k tomu, jímž měla spoutané ruce, a pak ji jedním škubnutím donutil vstát. Měla tak zesláblé nohy, že se jí okamžitě podlomily, a musela se kousnout zevnitř do tváře, aby nevykřikla bolestí, když narazila koleny na palubu.

András se zasmál a znovu zatáhl za provaz. Aja se vydrápala na nohy, byť se tomu její tělo zuřivě bránilo.

„Hodnej pejsek," posmíval se jí András.

Aja sevřela ruce v pěst, až se jí nehty zaryly do dlaní. Kdesi hluboko v jejím nitru vřela její síla, kterou však Evie držela pevně na uzdě.

„Nech ji, Andráši," nařídila mu, pohled upřený na pobřeží, kde se zvolna vynořovaly obrysy města. „Budeš mít dost času na hraní, až to tady vyřídíme."

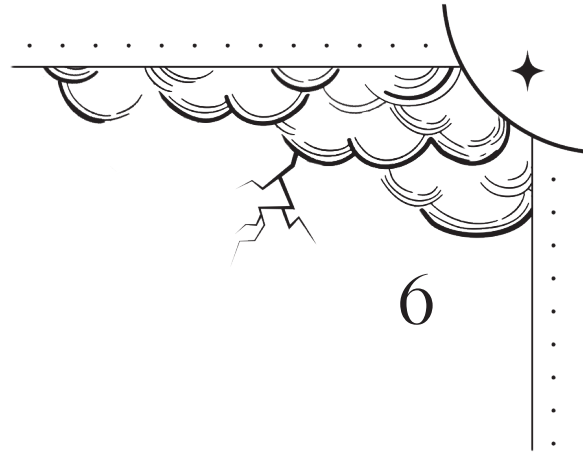

6

„Tvrdá prohra, chlapče.“ Zavalitý muž shrábl hromádku mincí směrem k sobě s křivým úsměvem plným žlutých zubů. „Tobě moc karty nejdou, viď?“

Will přihlížel, zatímco se Ajdon s kyselým výrazem dlouze napil piva. „Očividně ne.“

„Když dovolíte, zaplatíme vám další rundu,“ přitočil se k nim mužův kumpán. „To je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat, když jste teď nasuchu.“

Muži se zvedli od stolu a začali si prorážet cestu k výčepu, ani nečekali na šenkýřku. Will ji stejně už přes hodinu neviděl.

Počkal, až budou z doslechu, a teprve pak se do Ajdona pustil.

„Na co si to sakra hraješ?“ vyštěkl a střelil pohledem na zmenšující se hromádku peněz před králem. Ajdon první partii vyhrál, ale od té doby vytrvale prohrával.

„Uklidni se, jo! Mám je přesně tam, kde jsem je chtěl mít,“ ujistil ho Ajdon. „A tys mohl taky nejmíň dvakrát vyhrát, abys věděl. Aspoň by to vypadalo, že se mi snažíš pomoct.“

Will sevřel čelist. *Snažil* se vyhrát od chvíle, co Ajdon začal tak okázale prohrávat. Jenže karty hrál vážně mizerně. A soudě dle Ajdonova potutelného úsměvu to král věděl.

„Tohle není žádná hra,“ odsekl Will.

„Je to hra, doslova. Navíc hra, ve které jsem velice dobrý,“ vpálil mu Ajdon, z jehož sytého barytonu vymizely poslední známky

humoru. Podíval se Willovi přes rameno, vida, že se muži vracejí. „Koukej dělat svou práci a mě zas nech dělat tu mou."

Will spolkl poznámku, kterou měl na jazyku, když muži hlučně postavili na stůl čtyři korbele, až pivo vyšplíchlo na již ulepený stůl. Kývl na znamení díku a pořádně si lokl. Jenže jeho nevraživost rostla. V přeplněném lokálu nebylo rozumět, co si lidé kolem povídají, a ty útržky, které zachytil, byly k ničemu.

„… zima zahubí všechny semenáčky…"

„… říkají, že se do Maly zase vrátil Ventaleh. Takhle pozdě v zimě, no, věřili byste tomu…"

Možná by měl začít jednat příměji.

Zavalitec začal míchat karty, tváře rudé horkem a působením alkoholu, který mu soustavně koloval v žilách. Will k němu opatrně vyslal dar. To, že před pár hodinami našli dva lidi svolné k hazardu, bylo štěstí.

Holt si to připíšu na seznam hříchů, pomyslel si Will, když se jeho síla pomalu ovinula okolo muže. Umocnit jeho pocit opilosti tak, aby jim to pomohlo a současně to v jeho kumpánovi nevzbudilo podezření, vyžadovalo jemný dotek. Will nemusel vyvíjet příliš velký tlak. Stačilo málo, aby tomu muži rozvázal jazyk a mohl posbírat drobečky informací, které se k němu nedostaly za ty tři týdny strávené v divočině.

Jenže než stačil položit první otázku, zeptal se ten muž jich: „Podle vašeho přízvuku hádám, že nejste odnikud odsud. Co vás přivádí do Trhového úhoru? Karban to určitě nebude," dodal s uchechtnutím.

„Pracovali jsme jako přístavní dělníci v Dunyluku," zalhal Will bez uzardění. „O vlásek jsme unikli, když město napadli. Říkali jsme si, že čím dál se dostaneme, tím líp."

„Tady ale žádný přístavní doky, kde byste sehnali práci, nejsou," připojil se do hovoru jeho kumpán, mračící se na karty ve své ruce. „Tak co teď budete dělat?"

„Možná zkusíme pracovat se dřevem," opáčil Ajdon. „Neznáte tu náhodou nějakého tesaře, který by hledal chlapy do party, co?"

„Náhodou jo," zabručel první muž a zamyšleně zamžoural skelnýma očima. „Eda Bidlo přišel před měsícem o jednoho muže. Byla to nehoda. Možná by stálo za to s ním dát řeč." Znovu zamžoural a zamračil se na Ajdona. „Ty se asi moc neženeš zpátky do Trahiru, co?"

Will se soustředil na karty – na tu bídu, co měl v ruce –, koutkem oka však dál sledoval Ajdona.

Klid, poznal jen přízvuk, nic víc, napomínal se Will v duchu.

Jenže pak ho zaplavila úleva, a to když Ajdon uvolněně přihodil na hromádku uprostřed stolu minci a nonšalantně prohodil: „Nebyl jsem tam léta. A teď, to dá rozum, se mi nějak nechce plavit se přes Anathské moře."

Menší z mužů pokrčil rameny. „Já bych Trhovej úhor neopustil za žádný peníze."

„Ty myslíš, že nám tady nic nehrozí?" ušklíbl se jeho kumpán. „Zabíjej lidi jen tak pro zábavu. Jen si vem, co se stalo v Sitje."

Will zvedl oči od karet a zamračil se, neboť skrze svůj dar v muži zaznamenal prudké vzplanutí zloby.

Ten vyhodil kartu a lízl si další. „Přece jsem ti to říkal, ne?" obrátil se na kamaráda. „Že *druhá svatá* není vůbec žádná svatá."

Willovi se sevřelo srdce. Ucítil na sobě Ajdonův pohled a přinutil se přihodit další minci na hromádku uprostřed, zkrátka hrát dál, i když v něm všechno křičelo, ať se pohne, ať *jedná*.

Přitlačil na svůj dar s cílem ovlivnit a navnímat. Vlít do muže důvěru a odhalit případnou faleš.

„Žádnej důkaz nepotřebuju, nebo jo?" vykecával se zavalitec ve snaze přesvědčit svého kumpána. Will se zaměřil na jeho nabubřelou pýchu a ještě ji znásobil, a vůbec se nestaral, jestli si muž všimne, že jeho pocity si žijí vlastním životem.

Ajdon ho pod stolem nenápadně nakopl, Will na to však nehleděl. Protože ten chlap dál mluvil, aniž ho Will musel vyslýchat, a protože se konečně – *konečně!* – dozvídali, co se povídá o Aje.